

Dagen som den, der ofte er Anledning til, at der sker Ulykker paa Søen; det er en Forbrydelse, naar f. Ex. en Skibsfører drikker sig saa fuld, at han gaar fra Sands og Samling og derved er ude af Stand til at styre sit Skib. I andre Tilfælde have vore Straffelove etableret den Regel, at høi Grad af Drukkenskab indeholder en Formildelse, endog under visse Omstændigheder en Frisindelsesgrund. Paa Havet derimod maa det vistnok siges, at den Skipper, som drikker sig saa fuld, at han ikke kan styre sit Skib, har alene derved begaaet en Forbrydelse, som bør straffes, i alt Fald med, at han mister Retten til at føre Skib for Fremtiden. Der er selve den Ting, at gjøre sig usikket til at opfylde sit Overv, en saadan Tilfidsættelse af sin Pligt, at der verom maa gjælde særlige Regler. Jeg tror derfor, at Lovens Bestemmelser i denne Henseende maa i det Hele siges at være rigtige og gode, og jeg skulde meget beklage, om Udvalget skulde ville underkaste dem en Revision; det vilde ganske vist i væsentlig Grad svække Lovens hele praktiske Betydning. Jeg hengiver mig, som sagt, til det Raad, at dette Lovforslag, der træder supplerende til det, vi forleden behandlede, vil kunne sammen med det finde en saadan Behandling i det nedfattede Udvalg, at man kan vente endnu i denne Samling at faae disse Love vedtagne og derved faae gjort det Skridt, som af Mange har været ønsket og attraaet og ganske vist vil vise sig at være til Gavn for det Almene, selv om det maatte komme til at genere en eller anden Skibsfører eller Skibsarbejder, for hvem egen Interesse staar høiere end Pligten mod det, der er ham anbetroet.

Hauken: Den sidste ærede Taler nævnte og søgte at godtgjøre, at denne Lov stod i saa næie Forbindelse med Loven om usødygtige Skibe, at Vedtagelsen af den ene nødvendigvis maatte have Vedtagelsen af den anden til Følge. Jeg skal tillade mig dertil at svare, at dette forsaavidt er rigtigt, naar man benytter Ordene „den ene“ og „den anden“ paa den Maade, jeg gjorde; men hvis man vender Ordene om og siger først „den anden“ og saa „den ene“, kan jeg ikke ganske dele den Udtalelse, der faldt fra det ærede Medlem. Vedtages Loven om usødygtige Skibe, indrømmer jeg, at man maa søge som et nødvendigt Supplement at faae ført igjennem dette Forslag til Lov om Undersøgelse

af Ulykkestilfælde paa Søen; her staa Straffelovbestemmelserne særlig, men jeg kan ikke se, at der skulde være Noget til Hinder for at vedtage denne Lov om Undersøgelse af Ulykkestilfælde paa Søen, uden at man saa nødvendigvis burde vedtage den anden; den Forbindelse forekommer det mig ikke, at der er tilstede. Søvrigt beder jeg det ærede Medlem om dog ikke at misforstaa mig saaledes, at jeg ved de tidligere Forhandlinger om Loven om usødygtige Skibe har stillet mig paa et lignende Standpunkt, som det ærede Medlem forment, at det ærede Medlem for Fæng (Hviid) havde gjort. Skjøndt jeg ogsaa hørte til dem, der udtalte mig noget indvendende imod forskellige Bestemmelser, fastholdt jeg dog og forsvarede Loven i sin Helhed, blot at der var den Forskjel, som nok er en væsentlig, men som dog ikke er en uovervindelig Hindring for Lovens Fremkomst, idet jeg fastholdt, at periodiske Tilsyn med Skibet og Stroget, helst ledet gjennem en af Staten udnævnt Kommission maatte være rigtigere, end at overlade begge Dele paa en samlet Haand, som man kalder Skibsinpektøren. Jeg skal iøvrigt med Hensyn til den idag foreliggende Lov indstrænke mig til nogle faa Bemærkninger om enkelte Paragrafer, idet jeg gjør det, forbi der er Mulighed, ja maasse endog Sandsynlighed for, at dette Lovforslag vil blive henvist til det samme Udvalg som Lovforslaget om usødygtige Skibe. I Begyndelsen af § 1 staar anført, at enhver Fører af dansk Skib skal uden Ophold afgive den omtalte Beretning, saafremt der er lidt Skade paa Skib eller Ladning, og han skal gjøre det under den Betingelse, at Søforhøret kan finde Sted uden Ophold af Rejsen. Dette er jo særdeles human, men jeg kan ikke godt faae det til at korrespondere med nogle Udtryk i § 2, hvor der dels staar, at Retten kan opfordre Skipperen og andre Vedkommende til at foranledige Syns- og Skjønnsforretninger optagne, og dels at „Søforhøret bliver, om fornødent, at forfætte gjennem flere Retssmøder.“ Medens jeg er fuldstændig enig i de Udtalelser, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) kom med, at det maasse er noget ubilligt, at Skipperen skulde foranledige et Retssmøde saa hurtigt som mulig, istedetfor at det nærmest burde være Retten, kan jeg kun i denne Opfordring til Skipperen om at foranledige et Søforhør se en Slags Fare for, at navnlig Retten og Skibsføreren let bag efter kunde blive uenige om, hvem